

**3er CONGRESO DE LA UIS
PyJ DE LA FSM**

15 y 16 de abril 2024 - Atenas

*Reforcemos la
organización mundial de
pensionistas de la FSM*

**3rd CONGRESS OF
THE WFTU TUI P&R**

April 15-16, 2024 - Athens

*Let's strengthen the
International pensioners'
organization of the WFTU*

**3ème CONGRÈS DE L' UIS
P&R DE LA FSM**

15 et 16 avril 2024 - Athènes

*Renforçons l'organisation
mondiale des pensionnés
de la FSM*

**3^ο ΣΥΝΕΔΡΙΟ
ΤΗΣ ΔΙΕΘΝΟΥΣ
ΚΛΑΔΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ
ΣΥΝΤΑΞΙΟΥΧΩΝ
ΤΗΣ ΠΣΟ**

15 - 16 Απρίλη 2024 - Αθήνα

*Ενδυναμώνουμε
την Διεθνή Οργάνωση
των Συνταξιούχων της ΠΣΟ*

**Pensionistas
y Jubilados**

UIS de la FSM

**ΟΜΙΛΙΕΣ ΔΗΜΟΥ ΚΟΥΜΠΟΥΡΗ
ΣΤΟ 3^ο ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΤΗΣ ΔΙΕΘΝΟΥΣ
ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΣΥΝΤΑΞΙΟΥΧΩΝ ΤΗΣ ΠΣΟ**

Χαιρετιστήρια ομιλία του Δήμου Κουμπούρη στο 3^ο συνέδριο της ΠΣΟ των συνταξιούχων στο άνοιγμα του συνεδρίου

Αγαπητοί συναγωνιστές, συναγωνίστριες, σύνεδροι του 3^{ου} συνεδρίου μας, αγαπητοί προσκεκλημένοι.

Οι συνταξιούχοι της Ελλάδας σας καλωσορίζουμε στην χώρα μας, σας ευχόμαστε καλή δύναμη, υγεία, καλή διαμονή, καλή επιτυχία στις εργασίες του συνεδρίου μας.

Νιώθουμε ιδιαίτερη χαρά και τιμή που στο συνέδριό μας παραβρίσκονται και θα απευθύνουν χαιρετισμό οι σύντροφοι. Ο Γ.Γ της ΠΣΟ Πάμπης Κυρίτσης, ο επίτιμος Πρόεδρος της ΠΣΟ Γιώργος Μαυρίκος, Ο Γιώργος Πέρος μέλος της Ε.Γ της ΠΣΟ και του ΠΑΜΕ.

Δεν κρύβουμε ότι η πραγματοποίηση της συνεδριακής διαδικασίας στην Αθήνα αποτελεί μεγάλη τιμή τόσο για εμάς, όσο και για το ταξικό συνδικαλιστικό κίνημα και τους εργαζόμενους της πατρίδας μας που αυτές τις ημέρες βρίσκονται ξανά στον δρόμο του αγώνα. Όπως ήδη γνωρίζεται στις 17/4/24 θα έχουμε μια ακόμη πανελλαδική απεργία και στην απεργιακή της συγκέντρωση θα πάρουμε μέρος και εμείς.

Εκφράζουμε την ιδιαίτερη χαρά και ικανοποίησή μας επειδή ακριβώς το 3^ο συνέδριο της οργάνωσής μας πραγματοποιείται μέσα από μια αγωνιστική πορεία και δράση των συνταξιούχων σε όλο τον κόσμο, σε ιδιαίτερα δύσκολες συνθήκες που διαμορφώθηκαν στο διάστημα από το προηγούμενο συνέδριό μας.

Είμαστε περήφανοι που οι αγωνιστικές καρδιές των συναγωνιστών και συναγωνιστριών μας από όλο τον κόσμο, των ταξικών αγωνιστών σήμερα χτυπούν εδώ, στην αίθουσα του συνεδρίου μας, μαζί με των αγωνιστών Ελλήνων συνταξιούχων, τους εκπροσώπους τις Συντονιστικής Επιτροπής Αγώνα που εκφράζουν το σύνολο των συνταξιοχικών οργανώσεων της χώρας μας.

Οι αγώνες των συνταξιούχων σε όλο τον κόσμο, η πορεία που έχουμε διανύσει, μας γεμίζουν με αισιοδοξία και δυναμώνουν την πίστη μας, ότι οι εργασίες του 3^{ου} συνεδρίου μας θα αποτελέσουν μια δυναμική διαδικασία, που θα μας εξοπλίσει με σημαντικά εφόδια, ώστε να συνεχίσουμε τον αγώνα μας με μεγαλύτερη αποφασιστικότητα για να ανταποκριθούμε στις απαιτήσεις του σήμερα.

Υπογραμμίζουμε σαν σημαντικό και θετικό το γεγονός ότι το συνέδριό μας πραγματοποιείται στην κανονική του διάρκεια από το προηγούμενο, στην Μπογκοτά της Κολομβίας τον Φλεβάρη του έτους 2019 και μετά το 18ο συνέδριο της ΠΣΟ που έγινε τον Μάη του έτους 2022 στην Ρώμη της Ιταλίας, ως συνέχεια του ιδρυτικού μας συνεδρίου που πραγματοποιήθηκε το 2014 στην Ισπανία.

Όλη η δράση της οργάνωσής μας μέχρι σήμερα δικαιολογεί απόλυτα την απόφαση της ΠΣΟ για την ίδρυσή της. Είμαστε αισιόδοξοι και θα συνεχίσουμε πιο εντατικά όλες μας τις προσπάθειες, ώστε να ανταποκριθούμε στις ανάγκες και τις απαιτήσεις του κινήματος των συνταξιούχων σήμερα, σε αगाστή συνεργασία με το εργατικό- λαϊκό κίνημα.

Το συνέδριό μας δεν μπορεί παρά να αποτελέσει μια ζωντανή ταξική διαδικασία αφού εκπροσωπείται από ζωντανούς ταξικούς μαχητές συνδικαλιστές που με τους αγώνες και την δράση τους έχουν αφιερώσει την ζωή τους στον αγώνα για μια ζωή που αξίζει να ζουν και να απολαμβάνουν οι πραγματικοί παραγωγοί του πλούτου.

Αγωνιστές που παρά την προχωρημένη ηλικία τους δίνουν την μάχη όχι μόνο στις χώρες τους αλλά δίνουν μάχες σε όλο τον κόσμο, μέσα από μια διαδικασία διεθνιστική που απαιτεί ιδιαίτερη προσπάθεια και σθένος για να ανταποκριθείς.

Δεν μπορεί παρά μέσα από μια τέτοια σύνθεση, εμπειρία, και αγωνιστικό πείσμα να μην εκφράζουμε την αισιοδοξία μας ότι το συνέδριό μας θα είναι πετυχημένο και θα αποτελέσει ένα σημαντικό διεθνιστικό ταξικό αγωνιστικό βήμα στην πορεία ώστε να ανταποκριθούμε στα δύσκολα καθήκοντα που έχουμε να αντιμετωπίσουμε.

Ξέρουμε τις δυσκολίες και τα προβλήματα, τους ταξικούς μας αντιπάλους που έχουμε και την ικανότητά τους να ελίσσονται, στο οικονομικό, πολιτικό και συνδικαλιστικό επίπεδο.

Ξέρουμε όμως πολύ καλά ότι αυτοί δεν είναι παντοδύναμοι γιατί η κοινωνία που οικοδομούν, πρεσβεύουν και υπηρετούν στηρίζεται στην αδικία, την εκμετάλλευση, σε ένα ψέμα που έχει κοντά ποδάρια, που τα αδιέξοδά του μεγαλώνουν.

Γνωρίζουν ότι η μεγάλη αδυναμία του συστήματος που υπηρετούν είναι αξεπέραστη γιατί ο παραγόμενος πλούτος που παράγεται από την εργασία των πολλών που αποτελεί και την πηγή κάθε δημιουργίας, δεν μπορεί να μοιρασθεί δίκαια για τους παραγωγούς του, γιατί έρχεται σε αντίθεση με τις ανάγκες της κερδοφορίας του αδηφάγου κεφαλαίου. Αυτή είναι η αιτία που οι σύγχρονες ανάγκες των παραγωγών του πλούτου δεν χωρούν στη ανάπτυξη που επικαλούνται και δεν μπορούν να ικανοποιηθούν.

Το βλέπουμε καθημερινά όταν οι τεχνολογίες οι δυνατότητες της παραγωγικής διαδικασίας απογειώνονται η ζωή των εργαζομένων, που τις δημιουργούν των συνταξιούχων γενικά των λαϊκών στρωμάτων χειροτερεύει σε όλους τους τομείς της ζωής τους.

Όταν γίνεται μια τεράστια ανακατανομή πλούτου σε βάρος των πραγματικών παραγωγών του πλούτου, με τεράστια υπερκέρδη για μια χούφτα πλουτοκρατών.

Τα θανατηφόρα αποτελέσματα τα βλέπουμε στις χώρες που ζούμε, όταν στον βωμό του κέρδους των επιχειρηματιών ομίλων τσακίζονται ότι με αγώνες και αίμα κατακτήθηκε από την Εργατικής τάξη. Όταν όλες οι κοινωνικές ανάγκες θυσιάζονται αφού μπαίνουν στην λογική της εμπορευματοποίησης του κέρδους.

Όταν παντού βασιλεύει και διευρύνεται η φτώχεια η πείνα, οι αρρώστιες, που οδηγούν εκατομμύρια ανθρώπους και παιδιά στον θάνατο από την ασιτία.

Μεγαλώνει η ανασφάλεια από τους αιματηρούς πολέμους που οδηγούν επίσης εκατομμύρια ανθρώπους σε ακρωτηριασμούς στον θάνατο.

Ξέρουμε και γίνεται όλο και πιο φανερό ότι αυτό το εκμεταλλευτικό σύστημα ούτε προοπτική ούτε πρόοδο μπορεί φέρει παρά μόνο δυστυχία και καταστροφές.

Όμως γνωρίζουμε από την ιστορική πείρα και την ιστορία του ανθρώπου πάνω στην γη ότι κανένα εκμεταλλευτικό σύστημα δεν παραδόθηκε από μόνο του. Κανένας εκμεταλλευτής δεν συγκινήθηκε από την θλιβερή τραγική κατάσταση του εκμεταλλευόμενου. Όλες οι αλλαγές μέσα στους αιώνες που έφεραν λύσεις στους εκμεταλλευόμενους πραγματοποιήθηκαν και φέρουν την σφραγίδα της σκληρής ταξικής πάλης.

Ότι μέχρι σήμερα κατακτήθηκε είναι αποτέλεσμα σκληρού αγώνα που άλλαζε τον συσχετισμό των δυνάμεων δυνάμεων σε βάρος των εκμεταλλευτών μέχρι και την ανατροπή τους.

Όμως δεν αφαιρούμαστε από την σημερινή πραγματικότητα και τις αντικειμενικές συνθήκες που την διαμορφώνουν. Μπορεί όπως λέμε ότι αυτό το άδικο εκμεταλλευτικό σύστημα αντικειμενικά έχει φάει τα ψωμιά του και αυτό να ισχύει από την άποψη των αντικειμενικών προϋποθέσεων, όμως ποτέ δεν πρόκειται να αλλάξει και από μόνο του να πέσει εάν ο υποκειμενικός παράγοντας η Εργατική τάξη και οι σύμμαχοί της δεν πάρουν την υπόθεση αυτής της ανάγκης στα δικά τους χέρια.

Αυτό το καθήκον αναλογεί και σε εμάς που είμαστε απόμαχοι της δουλειάς όχι όμως του αγώνα και της ζωής.

Αυτή η ανάγκη περνάει μέσα από πιο αποφασιστική δουλειά μας να δημιουργήσουμε και να δυναμώσουμε παντού της συνταξιοχικές μας οργανώσεις. Δίπλα στα συνδικάτα των εργατών με αυτοτελή και με κοινή δράση για όλα τα προβλήματα στην βάση των πραγματικών μας σύγχρονων αναγκών.

Δεν είμαστε συντεχνία δεν παλεύουμε και δεν αγωνιζόμαστε μόνο για εμάς αλλά για τα παιδιά και τα εγγόνια μας, για μια κοινωνία που η ανθρώπινη εργασία και ο παραγόμενος πλούτος δεν θα γίνεται εμπόρευμα για τα κέρδη των καπιταλιστών αλλά προϊόν που θα υπηρετεί τις ανάγκες του παραγωγού του.

Είμαστε αισιόδοξοι ότι το 3ον συνέδριό μας θα αποτελέσει ένα σημαντικό βήμα σε αυτή την δύσκολη αλλά μοναδική πορεία για την πρόοδο.

Καλή δύναμη και υγεία καλά αποτελέσματα στην δουλειά μας.

Εισηγητική ομιλία του Δήμου Κουμπούρη στο 3^ο συνέδριο της ΠΣΟ των συνταξιούχων με βάση την εισήγηση του πρώτου ντοκουμέντου

Συναγωνιστές- συναγωνίστριες,

Στην εισήγηση που έχετε στα υλικά σας αναφέρουμε αναλυτικά τα στοιχεία που θα αναπτυχθεί η πάλη μας τα επόμενα χρόνια.

Από την εισηγητική μου ομιλία θέλω μέσα στο σύντομο χρονικό διάστημα να σταθώ και να αναφέρω τα παρακάτω ζητήματα.

Σήμερα η αγωνιστική δράση του εργατικού, συνταξιοχικού, λαϊκού κινήματος αναπτύσσεται σε δύσκολες και ιδιόμορφες συνθήκες περισσότερο από κάθε άλλη φορά σε όλο τον κόσμο.

Αυτές καθορίζονται από τους ανταγωνισμούς των ιμπεριαλιστών, που όλο και πιο πολύ οξύνονται, από το κυνήγι του κέρδους και την επιδίωξη της πρωτοκαθεδρίας τους σε παγκόσμιο επίπεδο.

Από τα πιο τραγικά προβλήματα που βιώνουν οι λαοί όλα αυτά τα χρόνια είναι οι ιμπεριαλιστικοί πόλεμοι. Από την περίοδο των ανατροπών στην ΕΣΣΔ και στις άλλες σοσιαλιστικές χώρες, η ανθρωπότητα γνωρίζει τους πιο καταστρεπτικούς πολέμους και συγκρούσεις σε όλο τον κόσμο όπως: στη Γιουγκοσλαβία, στο Ιράκ, στο Αφγανιστάν στη Λιβύη, στη Συρία, στην Παλαιστίνη από το κράτος δολοφόνο το Ισραήλ και τους ΝΑΤΟΪΚΟΥΣ συμμάχους του, συγκρούσεις σε όλες τις Ηπείρους. Ιδιαίτερα ο πόλεμος ανάμεσα στην Ρωσία και το ΝΑΤΟ, με την συνδρομή της αντιδραστικής κυβέρνησης της Ουκρανίας. Πόλεμος ανάμεσα σε λαούς που έζησαν μαζί για εβδομήντα χρόνια και δημιούργησαν θαύματα για την ευημερία τους, με τεράστια θετική επίδραση ανάμεσα τους εργαζόμενους και τους λαούς όλου του κόσμου.

Σήμερα, ο σύγχρονος καπιταλιστικός κόσμος μαστίζεται από τεράστιες αντιθέσεις, συγκρούσεις, πολέμους, φτώχεια, ανασφάλεια. Μεγαλώνουν οι ανισότητες ανάμεσα στις χώρες. Η επίθεση του κεφαλαίου, πολιτικών κομμάτων, κυβερνήσεων-ανεξάρτητα από το πώς πολιτικά αυτοπροσδιορίζονται-που διαχειρίζονται και υπηρετούν τις ανάγκες του ενάντια σε ότι κέρδισαν οι λαοί για να ζήσουν καλύτερα, έχει γίνει το καθοριστικό στοιχείο για την θανατηφόρα ανάπτυξή του, που είναι η αιτία για τα δεινά που βιώνουν οι λαοί σε όλον τον κόσμο.

Όλα αυτά και πολλά ακόμη επικίνδυνα στοιχεία για την προοπτική και το μέλλον της ανθρωπότητας φανερώνουν την αδυναμία, αλλά και άρνηση του καπιταλιστικού συστήματος, να δώσει λύσεις στα σύγχρονα προβλήματα της ανθρωπότητας, όπως παραπλανητικά προπαγάνδιζαν μετά τις ανατροπές στην ΕΣΣΔ και στις άλλες σοσιαλιστικές χώρες οι υποστηρικτές του.

Αποτέλεσμα αυτών των πολιτικών είναι ότι τα εργασιακά, μισθολογικά, ασφαλιστικά, συ-

νταξουχικά δικαιώματα των λαών, όσα με αγώνες, θυσίες και αίμα κατάκτησαν, χτυπιούνται, καταργούνται. Οι δημόσιες επιχειρήσεις παροχής υπηρεσιών στις τηλεπικοινωνίες, στην ενέργεια, στην ύδρευση, στις συγκοινωνίες ιδιωτικοποιούνται, περνούν στα χέρια του μεγάλου κεφαλαίου, για να επενδύσει τα συσσωρευμένα κέρδη του. Το εκπαιδευτικό σύστημα από την προσχολική μέχρι την πανεπιστημιακή και μεταπτυχιακή εκπαίδευση, η κοινωνική ασφάλιση, η υγεία, τα φάρμακα, ο αθλητισμός, ο πολιτισμός θυσιάζονται στο βωμό του κέρδους των εμπορευματικών ομίλων. Η γη, οι παραλίες, οι ορεινοί όγκοι, τα παρθένα δάση είτε καταστρέφονται είτε παραδίνονται για εκμετάλλευση στα μεγάλα μονοπώλια.

Υποβαθμίζονται όλες οι υπηρεσίες πολιτικής προστασίας, οι ανάγκες για την πυρόσβεση, την αντιπλημμυρική, αντισεισμική προστασία. Δεν πραγματοποιούνται αναγκαία έργα σε αυτούς του τομείς, που δεν είναι επιλέξιμα παρά μόνο εκείνα που αποδίδουν κέρδη στους επιχειρηματικούς ομίλους. Ταυτόχρονα η επίκληση της κλιματικής αλλαγής από τις κυβερνήσεις αποτελεί επιχείρηση δικαιολόγησης των συνεπειών από φυσικές καταστροφές, που οι πολιτικές τους αφήνουν ανεμπόδιστες.

Απογειώνονται οι τιμές των τροφίμων, των προϊόντων και ειδών λαϊκής κατανάλωσης, της ενέργειας, ο πληθωρισμός απογειώνεται. Η φορολογία για τα λαϊκά στρώματα γίνεται αφόρητη, ενώ οι φοροαπαλλαγές και ελαφρύνσεις του μεγάλου κεφαλαίου επεκτείνονται.

Μεγαλώνει παντού ο αυταρχισμός, ενισχύονται η αστυνομοκρατία, η αντεργατική νομοθεσία, τα εμπόδια απέναντι στη δράση του εργατικού κινήματος, στην οργάνωση των αγώνων του, των απεργιών.

Παντού δημιουργούνται τεράστιοι προπαγανδιστικοί μηχανισμοί με στρατευμένους πληρωμένους προπαγανδιστές, που ως στόχο έχουν να συκοφαντούν το εργατικό και λαϊκό κίνημα και να σπέρνουν αυταπάτες με μισές αλήθειες και ολόκληρα ψέματα.

Δημιουργούν, οργανώνουν φασιστικές, ρατσιστικές ομάδες και κόμματα που στρέφονται ενάντια στο οργανωμένο ταξικό εργατικό- λαϊκό κίνημα και τις διεκδικήσεις του.

Στην ίδια γραμμή στην ίδια πλευρά βρίσκεται ο κυβερνητικός, εργοδοτικός συνδικαλισμός, τα επονομαζόμενα κίτρινα συνδικάτα.

Συναγωνίστριες- Συναγωνιστές.

Η θανατηφόρα σε βάρος των λαϊκών στρωμάτων πορεία του εκμεταλλευτικού συστήματος είναι επίσης υπεύθυνη για τις τεράστιες ανισότητες, τη φτώχεια, την ανεπάρκεια τροφής, καθαρού νερού, εγκαταστάσεων υγείας-περίθαλψης, φαρμάκων, ηλεκτρικής ενέργειας, κατοικίας.

Για την δυστυχία, τον υποσιτισμό, δισεκατομμυρίων ανθρώπων, εκατομμυρίων παιδιών που πεθαίνουν κάθε χρόνο από την πείνα.

Τροφοδοτεί τα μεταναστευτικά ρεύματα προς τις αναπτυσσόμενες καπιταλιστικές χώρες, όπου επίσης η φτώχεια και η ανέχεια παίρνουν τεράστιες διαστάσεις.

Όλα αυτά τα χρόνια η ανισοκατανομή του παγκόσμιου πλούτου διευρύνθηκε περαιτέρω μετά τη διεθνή συγχρονισμένη καπιταλιστική κρίση. Ο πλούτος όλο και περισσότερο συγκεντρώνεται σε λιγότερα χέρια.

Αυτά είναι τα δώρα της κυριαρχίας των καπιταλιστών σε όλο τον κόσμο. Από τη μια μεριά φτώχεια, δυστυχία, εκμετάλλευση για τους εργαζόμενους και τους λαούς, τους πραγματικούς παραγωγούς του πλούτου, από την άλλη τεράστια συγκέντρωση υπερκερδών γι' αυτούς. Αυτή η κοινωνία και η ανάπτυξής της δεν μπορεί να έχει μέλλον. Η κοινωνία που θα καταργήσει την εκμετάλλευση, όπου οι πραγματικοί παραγωγοί του πλούτου, οι εργαζόμενοι, θα γίνουν οι αφέντες του και θα ικανοποιούν τις σύγχρονες ανάγκες τους, από την άποψη των αντικειμενικών προϋποθέσεων, είναι επί θύρας.

Η προετοιμασία του υποκειμενικού παράγοντα είναι και δική μας υπόθεση.

Αγαπητοί συναγωνιστές και συναγωνίστριες.

Μέσα σε αυτή την κατάσταση από την άλλη μεριά είναι ελπιδοφόρο ότι στην Ευρώπη και σε όλο τον κόσμο αναπτύσσονται αγώνες μαζικοί, μαχητικοί, αντιπολεμικοί που στην ουσία τους αμφισβητούν και έρχονται σε αντίθεση με τις κυρίαρχες πολιτικές του εκμεταλλευτικού συστήματος. Στην χώρα μας αυτοί η αγώνες βρίσκονται δυναμικά στο προσκήνιο της πάλης.

Μέσα σε αυτές τις συνθήκες, τις δυσκολίες και τις δυνατότητες, καλούμαστε να αναπτύξουμε την πάλη μας τα επόμενα χρόνια.

Η διαμόρφωση ενιαίας αντίληψης για το περιεχόμενο της οργάνωσης του ταξικού συνταξιοτικού συνδικαλιστικού κινήματος είναι αναγκαία προϋπόθεση.

Χρειάζεται να εδραιωθεί η αντίληψη ότι οι αγώνες, που πρέπει ασταμάτητα να αναπτύσσονται με την πρωτοπόρα συμβολή των ταξικών συνδικαλιστών, για τα προβλήματα της ζωής των συνταξιούχων σε όλο τον κόσμο, όσο και αν αποτελούν βάση ενιαίας πάλης και δράσης, δεν οδηγούν από μόνοι τους στην ανάπτυξη της ταξικής πολιτικής συνείδησης.

Από εδώ απορρέουν και τα καθήκοντα του ιδεολογικού-πολιτικού αγώνα των ταξικών συνδικαλιστών μέσα στο κίνημα για την ενίσχυση της αντικαπιταλιστικής-αντιιμπεριαλιστικής κατεύθυνσής του. Αυτά τα καθήκοντα περιλαμβάνουν την επεξεργασία αιτημάτων πάλης και την επιλογή μορφών οργάνωσης και συμμαχίας με λαϊκές δυνάμεις, πρώτα από όλα με την εργατική τάξη και προϋποθέτουν την καλή γνώση της κατάστασης των συνταξιούχων, αλλά και των νέων μηχανισμών και μεθόδων χειραγώγησης από την αστική τάξη.

Το βασικό καθήκον της πάλης του εργατικού-λαϊκού κινήματος, αλλά και των απόμαχων της δουλειάς, που έχουν μια ξεχωριστή εμπειρία, είναι μέσα από τους ταξικούς αγώνες να ανεβάσουν την συνείδηση του υποκειμενικού παράγοντα στο επίπεδο των σημερινών αναγκών.

Να δώσουμε έμπνευση μέσα από τους αγώνες μας στους συνταξιούχους σε αगाστή συνεργασία με την εργατική τάξη, τα λαϊκά στρώματα, να παλέψουν για τα δικαιώματά τους με

βάση την ικανοποίηση των πραγματικών τους αναγκών, μέσα από ένα κίνημα που θα αναδείχνει τις ταξικές αιτίες και τους υπεύθυνους της σημερινής τραγικής κατάστασης.

Η μάχη να δίνεται για βαθιές αλλαγές σε όλα τα μέτωπα, το κίνημα να μην παγιδεύεται στις ανάγκες του συστήματος με την στήριξη εναλλακτικών μορφών διακυβέρνησης, με την εναλλαγή διάφορων κομμάτων στις κυβερνήσεις, ανεξάρτητα από το πως αυτά αυτοπροσδιορίζονται δεξιά, σοσιαλιστικά, σοσιαλδημοκρατικά, αριστερά κ.α., που μπερδεύουν με τις όποιες διαφορές τους και τις διακηρύξεις τους, οι οποίες δεν ξεφεύγουν από την διαχείριση του καπιταλιστικού συστήματος και τους στρατηγικούς του στόχους, παγιδεύοντας τους εργαζόμενους στις δικές του ανάγκες.

Στις εργασίες του συνεδρίου μας χρειάζεται να συζητήσουμε όλα αυτά τα σημαντικά στοιχεία, που θα καθορίζουν τις εξελίξεις στον κόσμο τα επόμενα χρόνια και φυσικά θα επηρεάζουν την δική μας δουλειά, τους στόχους που θα χαράξουμε και την ανάπτυξη της δράση μας.

Απαιτείται καθημερινή τριβή, εκπαίδευση, ανησυχία και φροντίδα από τα ηγετικά μας όργανα, ώστε να ανέβει η πρωτοβουλία, η καθημερινή δράση. Απαιτείται προσανατολισμός και δημιουργικός έλεγχος, ώστε να διαμορφώνεται σαφής γνώση των εξελίξεων.

Η διαφορά μας με τον εργοδοτικό κυβερνητικό συνδικαλισμό, τα κίτρινα συνδικάτα δε βρίσκεται μόνο στην αγωνιστική, ταξική διεκδίκηση της ποσότητας και ποιότητας των παρεχόμενων δημόσιων και δωρεάν κοινωνικών υπηρεσιών και αγαθών, αλλά πάει βαθύτερα, αγγίζοντας την ίδια την οργάνωση και το περιεχόμενο αυτών των υπηρεσιών, να συνειδητοποιείται ότι η πλήρης ικανοποίησή τους δε «χωράει» μέσα στο πλαίσιο του εκμεταλλευτικού συστήματος, είναι αναγκαία η κατανόηση της αντιπαράθεσης και σύγκρουσης με την στρατηγική του.

Συναγωνιστές- συναγωνίστριες.

Ιδιαίτερο και σημαντικό ρόλο σε αυτή την πάλη και προοπτική ως βασικό στοιχείο της δουλειάς των συνταξιοδικών σωματείων, έχει η συμμετοχή των γυναικών στο κίνημα μας με την ισχυροποίηση της ιδεολογικής μας παρέμβασης. Η σύνθεση του συνεδρίου μας μαρτυράει αυτή την αδυναμία.

Αν δούμε συνολικά τα προβλήματα των γυναικών, θα παρατηρήσουμε ότι τα τελευταία 25 χρόνια ολοένα κι ενισχύεται η επιδείνωση στη στήριξη της μητρότητας από το κράτος, η εντατικοποίηση της εργασίας, τα ασταθή ωράρια, η ανεργία και γενικά οι παράγοντες που χειροτερεύουν τη θέση της εργαζόμενης και της νέας γυναίκας.

Σε όλο τον καπιταλιστικό κόσμο με ευθύνη όλων των κυβερνήσεων αξιοποιήθηκε η «ισότητα» των φύλων για να καταργηθούν θετικές ρυθμίσεις υπέρ των γυναικών, όπως με την εξίσωση ορίου ηλικίας συνταξιοδότησης γυναικών - αντρών, την κατάργηση της απαγόρευσης της νυχτερινής εργασίας για τις γυναίκες κ.ά.

Η φυλετική διάσταση του γυναικείου ζητήματος δεν αφορά μόνο τις διακρίσεις σε βάρος

των γυναικών στο πλαίσιο της εκμεταλλευτικής κοινωνίας, αλλά και τις ιδιαίτερες κοινωνικές ανάγκες της γυναίκας λόγω του αναπαραγωγικού της ρόλου.

Συναγωνιστές- Συναγωνίστριες,

Καθίσταται ακόμα πιο επιτακτική η ανάγκη εξειδικευμένης δράσης των συνδικάτων μας στις γυναίκες της εργατικής, λαϊκής ένταξης ή καταγωγής τόσο αυτοτελώς όσο και μέσα από τις γραμμές του εργατικού- λαϊκού κινήματος με στόχο την άνοδο της γυναικείας συμμετοχής.

Ταυτόχρονα, οι προσπάθειες για την άνοδο της γυναικείας συμμετοχής απαιτούν ένταση της διαπάλης με τις σύγχρονες μορφές χειραγώγησης των γυναικών μέσω των αστικών, μικροαστικών και οπορτουριστικών απόψεων για τις αιτίες της γυναικείας καταπίεσης, δηλαδή τις εκσυγχρονισμένες θεωρίες περί «πατριαρχικής κοινωνίας», περί «σύγχρονης ανδροκρατίας», αλλά και τις νέες αντιεπιστημονικές θεωρίες για το «κοινωνικό φύλο».

Να είναι ξεκάθαρο ότι το ταξικό συνδικαλιστικό κίνημα αγωνίζεται σταθερά να εξαλείψει τις διακρίσεις σε βάρος των γυναικών σε όλα τους τα δικαιώματα.

Συναγωνίστριες- Συναγωνιστές,

Από την μεριά μας, έχοντας την πείρα τώρα ως απόμαχοι της δουλειάς αλλά όχι του αγώνα και της ζωής, οφείλουμε να βάλουμε το δικό μας πετραδάκι σε αυτόν τον αγώνα με όλες μας τις δυνάμεις, ξεπερνώντας τις όποιες δυσκολίες και τα προβλήματα που συναντάμε στην οργάνωση της πάλης μας.

Από το 3ο συνέδριό μας στέλνουμε τους αγωνιστικούς συντροφικούς χαιρετισμούς και μήνυμα αισιοδοξίας στην παγκόσμια εργατική τάξη. Στους συναδέλφους και τις συναδέλφισσες του παγκόσμιου ταξικού κινήματος. Στους συναδέλφους στελέχη της παγκόσμιας συνδικαλιστικής μας ομοσπονδίας, της ΠΣΟ. Στους συναδέλφους και τις συναδέλφισσες συνταξιούχους και τους συνδικαλιστές- συνδικαλίστριες σε κάθε χώρα και σε όσους και όσες αγωνίζονται για μια κοινωνία, που στην σημαία της θα γράψει την κατάργηση της εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο.

Αθήνα 1/4/24

Δήμος Κουμπούρης

Εισήγηση του Δήμου Κουμπούρη στο 3^ο συνέδριο της ΠΣΟ συνταξιούχων

Αγαπητοί συνάδελφοι, συναδέλφισσες, σύνεδροι του 3^{ου} συνεδρίου μας, αγαπητοί προσκεκλημένοι.

Φθάσαμε στο 3^ο συνέδριο της οργάνωσής μας μέσα από μια αγωνιστική πορεία και δράση, σε ιδιαίτερα δύσκολες συνθήκες που διαμορφώθηκαν από το προηγούμενο συνέδριό μας. Μια πορεία που μας γεμίζει με αισιοδοξία και δυναμώνει την πίστη μας, ότι οι εργασίες του θα αποτελέσουν μια δυναμική διαδικασία, που θα μας εξοπλίσει με σημαντικά εφόδια, ώστε να συνεχίσουμε τον αγώνα μας με μεγαλύτερη αποφασιστικότητα για να ανταποκριθούμε στις απαιτήσεις του σήμερα.

Για τους συνταξιούχους της Ελλάδας αποτελεί ιδιαίτερα μεγάλη τιμή η πραγματοποίηση της συνεδριακής διαδικασίας, πέρα από την ουσιαστική της πλευρά, στη χώρα μας. Εκ μέρους τους σας καλωσορίζουμε και ευχόμαστε σε όλους καλή δύναμη, υγεία και καλή διαμονή στην χώρα μας.

Οι εξελίξεις από το δεύτερο συνέδριό μας.

Το συνέδριό μας πραγματοποιείται στην κανονική του διάρκεια από το προηγούμενο, στην Μπογκοτά της Κολομβίας τον Φλεβάρη του έτους 2019 και μετά το 18ο συνέδριο της ΠΣΟ που έγινε τον Μάη του έτους 2022 στην Ρώμη της Ιταλίας.

Πιστεύουμε ακράδαντα ότι η όλη μας πορεία και δράση από το ιδρυτικό συνέριο μας, που πραγματοποιήθηκε το 2014 στην Ισπανία, μέχρι σήμερα δικαιολογούν απόλυτα την απόφαση της ΠΣΟ για την ίδρυση της οργάνωσής μας. Εμείς από την μεριά μας θεωρούμε μεγάλη τιμή και ευθύνη την εμπιστοσύνη που έχουμε δεχθεί, είμαστε αισιόδοξοι και θα συνεχίσουμε πιο εντατικά όλες μας τις προσπάθειες, ώστε να ανταποκριθούμε στις ανάγκες και τις απαιτήσεις του κινήματος των συνταξιούχων σήμερα, σε αγαστή συνεργασία με το εργατικό λαϊκό κίνημα.

Η αισιοδοξία μας αυτή δεν είναι συναισθηματική, ούτε εκφράζει μια επιθυμία, αλλά προέρχεται από την ίδια μας την δράση όλα αυτά τα χρόνια μέσα από την θετικές, αλλά και τις αρνητικές της πλευρές.

Κυρίως από τη δράση των τελευταίων χρόνων, μετά το δεύτερο συνέδριο της Κολομβίας, όπου υποχρεωθήκαμε να δράσουμε μέσα σε πολύ δύσκολες και πρωτόγνωρες συνθήκες, που διαμορφώθηκαν από τις συνθήκες της πανδημίας σε όλο τον κόσμο. Το πρόβλημα αυτό δεν ήταν μόνο δύσκολο από τις επιπτώσεις και την ταχύτατη εξάπλωση της ασθένειας, αλλά κυρίως από την αντιμετώπισή της από τις κυβερνήσεις που την διαχειρίστηκαν. Από την μια σύμφωνα με τις ανάγκες του άδικου εκμεταλλευτικού συστήματος, την κερδοφορία των επιχειρηματικών ομίλων του φαρμάκου και των ιδιωτικών δομών υγείας που εξασφάλισαν τεράστια υπερκέρδη. Από την άλλη για τους εργαζόμενους, τον λαό, με την επιδίωξή τους να διαμορφώσουν συνθήκες εγκλεισμού, να σταματήσουν κάθε φωνή διαμαρτυρίας που απαιτούσε λύσεις και αιτήματα ενίσχυσης του δημόσιου συστήματος υγείας,

την επίταξη του ιδιωτικού τομέα στις δημόσιες ανάγκες και την δημιουργία υγειονομικών δομών υγείας εντατικής θεραπείας. Όλη αυτή η περίοδος ήταν μια ξεχωριστή δραματική δοκιμασία για τους εργαζόμενους, τους συνταξιούχους, τα λαϊκά στρώματα της κοινωνίας. Εκατομμύρια άνθρωποι από τα λαϊκά στρώματα έχασαν την ζωή τους ή τους έμειναν βαριά προβλήματα υγείας πράγμα που φανερώνει ότι μέσα στον καπιταλισμό και τα προβλήματα της υγείας παρά τα επιτεύγματα της επιστήμης δεν μπορούν να χρησιμοποιηθούν προς όφελος του ανθρώπου με οποιαδήποτε διαχείριση. Ωστόσο παρά τις απαγορεύσεις και τα μέτρα καταστολής δεν κατάφεραν να φιμώσουν το ταξικό εργατικό, λαϊκό, συνδικαλιστικό κίνημα, να το εμποδίσουν να αναπτύξει σημαντικούς αγώνες μαζί με τους υγειονομικούς σε πολλές χώρες στον κόσμο.

Οι κοινωνικοοικονομικές αντιθέσεις, οι ανταγωνισμοί των ιμπεριαλιστών οξύνονται, φτωχοποιούν τους λαούς και βάζουν σε νέους κινδύνους την παγκόσμια ειρήνη.

Σήμερα ο σύγχρονος καπιταλιστικός κόσμος μαστίζεται από τεράστιες αντιθέσεις, συγκρούσεις, πολέμους, φτώχεια, ανασφάλεια. Μεγαλώνουν οι ανισότητες ανάμεσα στις χώρες. Η επίθεση του κεφαλαίου, πολιτικών κομμάτων, κυβερνήσεων-ανεξάρτητα από το πώς πολιτικά αυτοπροσδιορίζονται που διαχειρίζονται και υπηρετούν τις ανάγκες του ενάντια σε ότι κέρδισαν οι λαοί για να ζήσουν καλύτερα, έχει γίνει το καθοριστικό στοιχείο για την θανατηφόρα ανάπτυξή του, που είναι η αιτία για τα δεινά που βιώνουν οι λαοί σε όλον τον κόσμο.

Όλα τα στοιχεία δείχνουν πως για την εργατική τάξη και τα λαϊκά στρώματα η κατάσταση πηγαίνει από το κακό στο χειρότερο, αφού από τους πολιτικούς ταγούς του εκμεταλλευτικού συστήματος η ανάπτυξη της κοινωνίας γίνεται με βάση τις ανάγκες του κεφαλαίου. Η προπαγανδιστική εκστρατεία των καπιταλιστών ότι μετά τις αντεπαναστατικές ανατροπές στην Σοβιετική Ένωση και στις χώρες του Σοσιαλισμού (η αυτοκρατορία του κακού όπως τις ονόμαζαν), ότι τάχα ο κόσμος θα ζούσε με ευημερία και ειρήνη, έχει, όπως άλλωστε ήταν σίγουρο, πέσει στο κενό, διαψεύστηκε από τις εξελίξεις, αφού σήμερα τριαντατέσσερα χρόνια μετά τις αντεπαναστατικές ανατροπές η πραγματικότητα για τους λαούς όλου του κόσμου είναι άκρως δραματική και το μέλλον αβέβαιο.

Όλα αυτά τα χρόνια απογειώθηκε η εκμετάλλευση των εργαζομένων, τσακίζονται τα δικαιώματα και οι κατακτήσεις στους μισθούς, στα μεροκάματα, αυξάνουν τα ωράρια εργασίας. Μειώθηκαν δραματικά οι συντάξιμες αποδοχές, οι κατακτημένες κοινωνικές παροχές. Η μεγαλύτερη κατάκτηση του 20ου αιώνα η κοινωνική ασφάλιση παραδίδεται στην κερδοφορία του κεφαλαίου με δραματική αύξηση στα όρια ηλικίας ανδρών και γυναικών για συνταξιοδότηση, με την κατακρεούργηση των συντάξιμων αποδοχών, των ασφαλιστικών δικαιωμάτων. Έκλεισαν, κλείνουν ή συρρικνώνεται και ιδιωτικοποιούνται δημόσιες δομές υγείας με χιλιάδες απολύσεις γιατρών και νοσηλευτών. Παρόμοια είναι η αντιμετώπιση όσον αφορά στην διάθεση φαρμάκων, αλλά και στην ύπαρξη δημοσίων δικτύων οίκων ευγηρίας.

Ιδιωτικοποιούνται και παραδίδονται στην στυγνή εκμετάλλευση επιχειρήσεις παραγωγής κοινωνικών αγαθών στην ενέργεια, την ύδρευση, τις συγκοινωνίες. Υποβαθμίζεται η δημό-

σια δωρεάν παιδεία σε όφελος των ιδιωτών και παραδίδονται στην κερδοφορία τους οι δομές από την προσχολική μέχρι την πανεπιστημιακή και με μεταπτυχιακή εκπαίδευση.

Η γη, οι παραλίες, οι ορεινοί όγκοι, παρθένα δάση, παραδίδονται στα συμφέροντα των εκμεταλλευτών, που έχουν επιβάλει καθεσώς απαγόρευσης προσέγγισης εάν δεν πληρώνει κανείς αρκετά χρήματα για να τις προσεγγίσει. Στην ίδια λογική και κατεύθυνση αναπτύσσεται ο αθλητισμός και ιδιαίτερα ορισμένα δημοφιλή αθλήματα που έχουν μπει εδώ και χρόνια στην λογική του κέρδους επιχειρηματικών ομίλων, δημιουργούν ιδιωτικούς στρατούς φανατικών οπαδών με βία, συγκρούσεις και κερδοφόρα παιγνίδια που τους αποδίδουν τεράστια κέρδη. Στην ίδια λογική βάζουν τον πολιτισμό με την υποβάθμισή του μέσα από χυδαία προγράμματα προσαρμοσμένα στις ανάγκες της υποκουλτούρας του εκμεταλλευτικού χαρακτήρα του συστήματος.

Οι τιμές των προϊόντων των ειδών λαϊκής κατανάλωσης, της ενέργειας αυξάνονται συνεχώς, ο πληθωρισμός απογειώνεται, την στιγμή που οι πραγματικοί παραγωγοί του πλούτου, οι εργαζόμενοι υποχρεώνονται σε δραματικές μειώσεις στις αποδοχές τους.

Η φορολογία για τα λαϊκά στρώματα γίνεται αφόρητη, την στιγμή που τα καπιταλιστικά κράτη αξιοποιούν τα χρήματα αυτά για παραπέρα ενίσχυση των επιχειρηματικών ομίλων, της ανάπτυξης και της κερδοφορίας τους και όχι για την ικανοποίηση των κοινωνικών-λαϊκών αναγκών. Την ίδια στιγμή υποβαθμίζονται όλες οι υπηρεσίες πολιτικής προστασίας, οι ανάγκες για την πυρόσβεση, την αντιπλημμυρική, αντισεισμική προστασία. Αναγκαία έργα σε αυτούς του τομείς, που δεν είναι επιλέξιμα παρά μόνο εκείνα που αποδίδουν κέρδη στους επιχειρηματικούς ομίλους. Ταυτόχρονα η επίκληση της κλιματικής αλλαγής από τις κυβερνήσεις αποτελεί επιχείρηση δικαιολόγησης των συνεπειών από φυσικές καταστροφές, που, στη λογική κόστους-οφέλους, αρνούνται την διάθεση κονδυλίων για την πρόληψη και αντιμετώπιση των καταστροφών, με ενίσχυση των μηχανισμών με τεχνολογικά μέσα και ανθρώπινο δυναμικό. Στόχος είναι η παραπέρα εμπορευματοποίηση της γης και των φυσικών της πόρων.

Έχει μεγαλώσει παντού ο αυταρχισμός ενισχύονται η αστυνομοκρατία, η αντεργατική νομοθεσία, τα εμπόδια απέναντι στη δράση του εργατικού κινήματος, στην οργάνωση των αγώνων του, των απεργιών. Παντού δημιουργούν τεράστιους προπαγανδιστικούς μηχανισμούς με στρατευμένους πληρωμένους προπαγανδιστές, που ως στόχο έχουν να συκοφαντήσουν το αγωνιζόμενο εργατικό και λαϊκό κίνημα. Ταυτόχρονα δημιουργούν, οργανώνουν φασιστικές, ρατσιστικές ομάδες και κόμματα που στρέφονται ενάντια στο οργανωμένο ταξικό εργατικό-λαϊκό κίνημα και τις διεκδικήσεις του. Σημαντικό ρόλο σε αυτή τη εκστρατεία και χείρα βοήθειας στις επιδιώξεις του εκμεταλλευτικού συστήματος δίνεται από τον κυβερνητικό, εργοδοτικό συνδικαλισμό, τα επονομαζόμενα κίτρινα συνδικάτα.

Οι τεράστιες ανισότητες της καπιταλιστικής ανάπτυξης ανάμεσα στις χώρες και οι ιμπεριαλιστικοί ανταγωνισμοί δημιουργούν ανυπέρβλητα προβλήματα φτώχειας, συγκρούσεων, πολέμων που τροφοδοτούν τα μεταναστευτικά ρεύματα προς τις αναπτυγμένες καπιταλιστικές χώρες, όπου επίσης η φτώχεια και η ανέχεια παίρνουν τεράστιες διαστάσεις. Η ανισοκατανομή του παγκόσμιου πλούτου διευρύνθηκε περαιτέρω μετά τη διεθνή συγχρο-

νισμένη καπιταλιστική κρίση. Ο πλούτος όλο και περισσότερο συγκεντρώνεται σε λιγότερα χέρια.

Τα αποτελέσματα αυτών των ταξικών ανισοτήτων αποτυπώνονται και στην έλλειψη πρόσβασης εκατομμυρίων ανθρώπων σε τροφή ή επαρκή τροφή, σε καθαρό νερό, σε εγκαταστάσεις υγιεινής, σε δωρεάν ιατρική και φαρμακευτική περίθαλψη, σε ηλεκτρική ενέργεια και αξιοπρεπείς κατοικίες. Ένα δισεκατομμύριο άνθρωποι καταγράφονται ως χρόνια υποσιτισμένοι, ενώ 4 εκατομμύρια παιδιά πεθαίνουν κάθε χρόνο από πείνα.

Η παιδική εργασία, η μαφία και τα καρτέλ των ναρκωτικών, της πορνείας, μαστροπείας, της διαφθοράς, των παράνομων υιοθεσιών, του εμπορίου βρεφών, ανθρωπίνων οργάνων, και πολλά άλλα είναι δικά της δημιουργήματα. Σε τελική ανάλυση δεν υπάρχει πρόβλημα, που η βάση του να μην βρίσκεται στην καπιταλιστική ανάπτυξη και την κερδοφορία της. Άρα το κίνημά μας δεν είναι ένα κίνημα δίχως πυξίδα αλλά κίνημα με αντικαπιταλιστικά-αντιιμπεριαλιστικά χαρακτηριστικά και στόχους.

Από τα πιο τραγικά προβλήματα που βιώνουν οι λαοί όλα αυτά τα χρόνια είναι οι ιμπεριαλιστικοί πόλεμοι. Όλα αυτά τα χρόνια από την περίοδο των ανατροπών στην ΕΣΣΔ και στις άλλες σοσιαλιστικές χώρες, η ανθρωπότητα γνωρίζει τους πιο καταστρεπτικούς πολέμους και συγκρούσεις σε όλο τον κόσμο όπως: στο Ιράκ, στη Συρία, στην Γιουγκοσλαβία, στην Παλαιστίνη από το κράτος δολοφόνο το Ισραήλ και τους ΝΑΤΟΙΚΟΥΣ συμμάχους του, συγκρούσεις σε όλες τις Ηπείρους και τώρα έναν από τους πιο καταστρεπτικούς ανάμεσα στην Ρωσία και Ουκρανία μετά την επίθεσή της πρώτης σε βάρος της δεύτερης. Πόλεμος ανάμεσα σε λαούς που έζησαν και δημιούργησαν μαζί θαύματα για την ευημερία τους με τεράστια θετική επίδραση ανάμεσα τους εργαζόμενους και τους λαούς όλου του κόσμου. Ιδιαίτερα αυτός ο πόλεμος αποτελεί μια τεράστια απειλή για την ειρήνη σε όλο τον κόσμο, αφού τελικά εξελίσσεται σε ένα πόλεμο ανάμεσα στην Ρωσία και το ΝΑΤΟ, με την συνδρομή της αντιδραστικής κυβέρνησης της Ουκρανίας. Αλλά όπως έχει αποδειχθεί και η ιμπεριαλιστική ειρήνη είναι μια διαδικασία με το πιστόλι στο κρόταφο σε κάθε χώρα μέχρι την δημιουργία νέου πολέμου.

Αυτά είναι τα δώρα της κυριαρχίας των καπιταλιστών σε όλο τον κόσμο, από την μια φτώχεια, δυστυχία, εκμετάλλευση για τους εργαζόμενους και τους λαούς, τους πραγματικούς παραγωγούς του πλούτου, με τεράστια συγκέντρωση υπερκερδών από την άλλη για τους. Αυτή η κοινωνία και η ανάπτυξής της δεν μπορεί να έχει μέλλον. Η κοινωνία που θα καταργήσει την εκμετάλλευση, όπου ο πραγματικός παραγωγός του πλούτου θα γίνει ο αφέντης του και θα ικανοποιεί τις ανάγκες του, από την άποψη των αντικειμενικών προϋποθέσεων, είναι επί θύρας. Η ετοιμασία του υποκειμενικού παράγοντα είναι και δική μας υπόθεση.

Η κατάσταση στο κόσμο θα χειροτερεύει αφού τα στοιχεία της παραπέρα όξυνσης καθορίζονται από:

- ▶ Την ισχυροποίηση της Κίνας σε σχέση με τις ΗΠΑ και την Ευρωζώνη, με κριτήριο τα μερίδιά τους στο Παγκόσμιο Ακαθάριστο Προϊόν. Ως απόρροια αυτού του γεγονότος,

οξύνεται ο ανταγωνισμός της Κίνας με τις ΗΠΑ, οι οποίες διατηρούν ακόμα την πρώτη θέση, παρά την τάση μείωσης του μεριδίου τους.

- ▶ Την συνέχιση της επιβράδυνσης του ρυθμού ανάπτυξης που δημιουργεί νέα ύφεση της διεθνούς καπιταλιστικής οικονομίας, που εξελίσσεται τα τελευταία χρόνια, χωρίς κανένα ιμπεριαλιστικό κέντρο να προβλέπεται ότι θα λειτουργήσει πρωτοποριακά για την αύξηση του ρυθμού ανάπτυξής της. Αυτό δεν έχει σχέση με την πανδημία που προέκυψε, αφού τα στοιχεία της ύφεσης προϋπήρχαν της πανδημίας και συνεχίζονται μετά από αυτή.
- ▶ Το μεγάλο μέγεθος της υπερσυσσώρευσης κεφαλαίου και την αδυναμία ελεγχόμενης απαξίωσής του με ικανοποιητικό τρόπο από τις αστικές κυβερνήσεις σε όλα τα ιμπεριαλιστικά κέντρα.
- ▶ Την όξυνση της βασικής αντίθεσης, με την ενίσχυση της τάσης απόλυτης και σχετικής εξαθλίωσης της εργατικής τάξης πρώτα απ' όλα στις πιο αναπτυγμένες καπιταλιστικές οικονομίες, με την αύξηση του βαθμού εκμετάλλευσης, με νέες στρατιές φτώχειας, ανέχειας, ανεργίας.
- ▶ Την επίδραση της ανισόμετρης ανάπτυξης μεταξύ των διαφορετικών κρατών-μελών των διακρατικών ιμπεριαλιστικών συμμαχιών, όπως η ΕΕ.

Γενικότερα, οι εξελίξεις επιβεβαιώνουν ότι η αντικειμενική τάση διεθνοποίησης της κίνησης του κεφαλαίου στο πλαίσιο της καπιταλιστικής αγοράς, δεν μπορεί να αναιρέσει την επίδραση του νόμου της ανισόμετρης ανάπτυξης.

Οι όροι της διευρυμένης αναπαραγωγής του κεφαλαίου των μονοπωλιακών ομίλων, των μετοχικών εταιριών, εξακολουθούν στο μεγαλύτερο μέρος τους να διαμορφώνονται στο πλαίσιο των εθνικών κρατών και των εκάστοτε διακρατικών ιμπεριαλιστικών συμμαχιών στις οποίες συμμετέχουν. Το εθνικό αστικό κράτος παραμένει το βασικό όργανο διασφάλισης της οικονομικής κυριαρχίας του κεφαλαίου, των μονοπωλίων, της συγκέντρωσης και συγκεντροποίησης του κεφαλαίου σε ανταγωνισμό με αντίστοιχες διαδικασίες και επιδιώξεις στα άλλα κράτη. Παραμένει ισχυρό πεδίο της ανειρήνευτης ταξικής πάλης ανάμεσα στην εργασία και το κεφάλαιο.

Στη βάση της παραπάνω αντιφατικής κίνησης της καπιταλιστικής οικονομίας οξύνονται οι ενδοϊμπεριαλιστικές αντιθέσεις και η ενδοαστική διαπάλη στο εσωτερικό κάθε αστικού κράτους.

Την περίοδο που διανύουμε ισχυροποιείται προσωρινά το αστικό ρεύμα του εθνικισμού και του προστατευτισμού στην οικονομία.

Η παρέμβαση της αστικής πολιτικής για την αναχαίτιση μιας σημαντικής απαξίωσης κεφαλαίου ουσιαστικά καθυστερεί την είσοδο σε φάση δυναμικής καπιταλιστικής ανάκαμψης και αυξάνει τα αδιέξοδα του αστικού πολιτικού συστήματος.

Είναι αναγκαίο από την πλευρά μας στην πάλη μας συνολικά και σταθερά να αντιπαλεύουμε τόσο τον αστικό εθνικισμό, όσο και τον κοσμοπολιτισμό του κεφαλαίου, που αποτε-

λούν τις δύο όψεις της ιδεολογίας της άρχουσας τάξης, υπέρ της διεθνούς ενότητας της εργατικής τάξης και του κινήματός της.

Η εργατική τάξη και το κίνημά της σε όλες τις χώρες οφείλουν να προετοιμάζονται για το ενδεχόμενο ενός πιο γενικευμένου ιμπεριαλιστικού πολέμου. Ο πόλεμος που εξελίσσεται (όπως έχουμε προαναφέρει) ανάμεσα σε Ρωσία και Ουκρανία και έχει μετατραπεί ουσιαστικά σε πόλεμο του ΝΑΤΟ με την Ρωσία, οι συμμαχίες και οι αντιθέσεις που δημιουργούνται, είναι μια παγκόσμια απειλή.

Οι οξύτατοι ενδοϊμπεριαλιστικοί ανταγωνισμοί και οι μεγάλες αντιθέσεις ισχυρών καπιταλιστικών κρατών και συμφερόντων οδηγούν σήμερα σε συνεχείς ανακατατάξεις συμμαχιών, σε συνεχόμενα φαινόμενα δημιουργίας αξόνων και αντιαξόνων διεθνώς.

Αυτή η κατάσταση έχει οδηγήσει όχι μόνο σε αύξηση των στρατιωτικών δαπανών, αλλά και σε αναδιατάξεις μεταξύ των καπιταλιστικών κρατών, από την άποψη της στρατιωτικής δύναμης, με τη χρήση του στρατού ως φύλακα των συνόρων (με τον Ευρωστράτο υπό κατασκευή) κόντρα στα ρεύματα μεταναστών. Τεράστιες στρατιωτικές δυνάμεις των ιμπεριαλιστών αναπτύσσονται σε όλο τον κόσμο για να προασπίσουν τα συμφέροντα των επιχειρηματικών τους ομίλων, αλλά και να δημιουργούν νέες προϋποθέσεις για άρπαγμα νέων πλουτοπαραγωγικών πηγών, για την επέκταση των δραστηριοτήτων τους

Έτσι, εκτός από τις ετήσιες στρατιωτικές δαπάνες, η στρατιωτική ισχύς αφορά το κατακτημένο διαχρονικά μέγεθος των στρατιωτικών δυνάμεων, την τεχνολογική υπεροχή, την ύπαρξη βάσεων εκτός συνόρων σε συνδυασμό με τον έλεγχο εδαφών στρατηγικής σημασίας, την υπεροχή στη συλλογή πληροφοριών, την ικανότητα διεξαγωγής ανορθόδοξου πολέμου.

Στη σημερινή εποχή μεγάλη σημασία έχουν τα πυρηνικά και τα βιολογικά όπλα. Τα κράτη που διαθέτουν πυρηνικά όπλα είναι οι ΗΠΑ, η Ρωσία, η Κίνα, η Ινδία, η Βρετανία, η Γαλλία, το Ισραήλ, το Πακιστάν και η Β. Κορέα.

Ωστόσο, ακόμη και μεταξύ αυτών των πυρηνικών δυνάμεων υπάρχουν τεράστιες διαφορές, αφού μεταξύ αυτών ξεχωρίζουν σε δυνατότητες οι ΗΠΑ και η Ρωσία. Η Ρωσία είναι δυνητικά η μόνη στρατιωτική δύναμη που μπορεί να απαντήσει στις ΗΠΑ, σε περίπτωση που δεχτεί πυρηνικό πλήγμα, προκαλώντας ολέθριες καταστροφές. Θεωρείται ότι ο κίνδυνος αυτός δρα αποτρεπτικά για τη χρήση πυρηνικών όπλων.

Ωστόσο έχει αποδειχτεί ιστορικά ότι σε περίπτωση όξυνσης του ενδοϊμπεριαλιστικού ανταγωνισμού και κλιμάκωσής του σε πολεμική διένεξη, τα καπιταλιστικά κράτη δε διστάζουν ακόμα και μπροστά στη χρήση τέτοιων όπλων. Συνολικά, ο πόλεμος αποτελεί ένα σύμφυτο φαινόμενο του καπιταλισμού, καθώς και κάθε εκμεταλλευτικής κοινωνίας. Η ιμπεριαλιστική «ειρήνη» ετοιμάζει τους νέους ιμπεριαλιστικούς πολέμους. Η υπόθεση της παγκόσμιας Ειρήνης είναι βασικό ζήτημα της πάλης των λαών σε όλον τον κόσμο. Είναι ζήτημα που πρέπει να βρίσκεται στις πρώτες διεκδικήσεις της Ε.Τ και των συνδικάτων της και των συνδικάτων των συνταξιούχων, που από την ηλικία τους έχουν σε πολλά μέρη του κόσμου ζήσει οι ίδιοι αιματηρούς πολέμους.

Σε αυτό τον βωμό οι ιμπεριαλιστές σε όλο τον κόσμο ξοδεύουν τρισεκατομμύρια δολάρια για εξοπλισμούς που με αυτά τα χρήματα θα μπορούσαν να ικανοποιηθούν οι ανάγκες των λαών στην υγεία, παιδεία, πολιτισμό, κατοικία, δομές ευγηρίας, δημόσιες κατοικίες, δωρεάν μεταφορά, κλπ.

Να καταστήσουμε σαφές ότι το ταξικό εργατικό και συνδικαλιστικό κίνημα, εκπροσωπώντας τα συμφέροντα της εργατικής τάξης, των λαών, δεν έχει καμία σχέση με την υπεράσπιση των σχεδίων του ενός ή του άλλου ιμπεριαλιστικού πόλου, της κερδοφορίας του ενός ή του άλλου μονοπωλιακού ομίλου. Χρειάζεται πιο αποφασιστικά να αντιτάσσονται στις διάφορες πολεμοκάπηλες εθνικιστικές κραυγές και στη δημιουργία κλίματος εχθρότητας του ενός λαού προς τον άλλο. Να χαράξουν γραμμή πάλης για την υπεράσπιση της ειρήνης που δεν αποσπά την υπεράσπιση συνόρων και κυριαρχικών δικαιωμάτων -από τη σκοπιά της εργατικής τάξης και των λαϊκών στρωμάτων- από την πάλη για την ανατροπή της εξουσίας του κεφαλαίου στην κάθε χώρα.

Οι πολιτικές-στρατιωτικές συμμαχίες και αντιπαραθέσεις διευρύνονται και γεννούν νέες αντιθέσεις, νέες αξιώσεις και αντιθέσεις.

Σε αυτή την κατεύθυνση η κάθε αστική τάξη επιδιώκει να αυξήσει την ισχύ της μέσα από πολιτικές - στρατιωτικές συμμαχίες. Το NATO συνεχίζει να αποτελεί την ισχυρότερη πολιτική-στρατιωτική συμμαχία, παρά την όξυνση των αντιθέσεων στο εσωτερικό του και τη διαφανόμενη τάση συγκρότησης ενός αυτοδύναμου στρατιωτικού μηχανισμού της ΕΕ.

Επίσης, τόσο οι πολεμικές αντιπαραθέσεις στην Ευρώπη, Ρωσία, Ουκρανία, όσο και η ενίσχυση του NATO σε Βαλτική, Μαύρη Θάλασσα αλλά και στα Βαλκάνια αποτελούν παράγοντες που συνηγορούν υπέρ του ενδεχόμενου ξεσπάσματος πολεμικών αναμετρήσεων ξανά και σε ευρωπαϊκό έδαφος.

Πέρα από το NATO όμως έχουν εμφανιστεί πλέον και άλλες πολιτικές - στρατιωτικές συμμαχίες (Οργάνωση Συνεργασίας της Σαγκάης, Οργάνωση Συμφώνου Συλλογικής Ασφάλειας κ.ο.κ.)

Ταυτόχρονα, σε μια σειρά περιοχές, όπως στη Λατινική Αμερική και στην Αφρική, συγκροτούνται πολιτικές - οικονομικές συμμαχίες που συνδέονται μεταξύ άλλων και με συγκεκριμένες πολιτικές - στρατιωτικές επιλογές και συνεργασίες, π.χ. με την ΕΕ. Επίσης, ξεχωριστά κράτη στη Λατινική Αμερική (όπως η Κολομβία, το Περού, η Χιλή, το Μεξικό) αλλά και αλλού (όπως η Αυστραλία) εντάσσονται στο γενικότερο σχέδιο προώθησης των «εταιρικών σχέσεων» του NATO.

Τα τελευταία χρόνια σημαντική ανάπτυξη παρουσιάζουν οι μισθοφορικοί στρατοί, δηλαδή οι ιδιωτικές στρατιωτικές επιχειρήσεις, που με διάφορα προσχήματα (π.χ. πειρατεία, εμπόριο ναρκωτικών, στρατιωτική εκπαίδευση, «τρομοκρατία»). Στρατοί πολυεθνικών σε χώρες της Αφρικής για την αρπαγή του πλούτου της. Στρατοί που αναλαμβάνουν αποστολές σε δεκάδες εμπόλεμες περιοχές ως απεσταλμένοι καπιταλιστικών κρατών.

Ενδιαφέρουσες επίσης είναι η ανακατατάξεις στην ομάδα των BRICS με τη διεύρυνση των με 6 ακόμα κράτη και άλλα που περιμένουν να γίνουν δεκτά, αλλά και με τις αντιπαραθέσεις στους κόλπους της κυρίως με την αντιπαραθέση Ινδίας Κίνας.

Αντικείμενο των στρατιωτικών αντιπαραθέσεων είναι:

- ▶ Ο έλεγχος ενεργειακών κοιτασμάτων και δρόμων μεταφοράς ενεργειακών πόρων (π.χ. πετρέλαιο, φυσικό αέριο, αγωγοί).
- ▶ Ο έλεγχος χερσαίων και θαλάσσιων διαδρόμων μεταφοράς εμπορευμάτων.
- ▶ Ο έλεγχος του υπόγειου πλούτου στην αρκτική ζώνη, του ορυκτού πλούτου, των σπείων γαιών, αλλά και των αποθεμάτων νερού.
- ▶ Η αξιοποίηση του διαστήματος για στρατιωτικούς σκοπούς.
- ▶ Η διαπάλη για τα μερίδια των αγορών, κατά την οποία τα πολεμικά μέσα χρησιμοποιούνται όχι μόνο για την κατάκτηση νέων μεριδίων αγορών, αλλά και για τη μείωση των μεριδίων των ανταγωνιστών.
- ▶ Η καταστροφή υποδομών ως μέσο κυριαρχίας.

Βεβαίως, παράλληλα με το σφοδρό ανταγωνισμό για τα κέρδη των μονοπωλίων, εξελίσσονται και οι προσπάθειες συμβιβασμού, συμφωνιών, προσωρινής αναστολής της όποιας γενίκευσης της αντιπαραθέσης, ακόμη και αναδιάταξης των συμμαχιών, όπως δείχνουν οι εξελίξεις μέσα στο ίδιο το ευρωατλαντικό «στρατόπεδο».

**Αναβαθμίζονται κι εκσυγχρονίζονται οι κατασταλτικοί μηχανισμοί
έναντια στο εργατικό λαϊκό κίνημα.**

Εντείνεται η συζήτηση σε επίπεδο ΕΕ και κάθε αστικού κράτους σε σχέση με το λεγόμενο «νέο δόγμα ασφάλειας των κρατών». Η «ασφάλεια» προβάλλεται ως το υπ' αριθμόν ένα ζήτημα για τα κράτη της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Πίσω από διάφορες προφάσεις κρύβονται οι επιδιώξεις των αστικών τάξεων στο εσωτερικό (πρόληψη για ενδεχόμενη όξυνση της ταξικής πάλης) και στο εξωτερικό (υπεράσπιση των συμφερόντων της ΕΕ και των κρατών-μελών της μέσω πιο ενεργητικής παρέμβασης στις διεθνείς συγκρούσεις). Χαρακτηριστικό είναι το γεγονός ότι η γερμανική «Λευκή Βίβλος για την Ασφάλεια» συνδέει άμεσα το ζήτημα της εσωτερικής ασφάλειας με την επιδίωξη της Γερμανίας να ενισχύσει το στρατιωτικό της ρόλο διεθνώς που έχει αποκτήσει στρατό όπως και η Ιαπωνία.

Οι παραπάνω μηχανισμοί και τάσεις υπηρετούν το στόχο της περαιτέρω θωράκισης των αστικών κρατών στο φόντο της όξυνσης των ενδοϊμπεριαλιστικών αντιθέσεων και του ενδεχομένου συμμετοχής σε πιο γενικευμένες συγκρούσεις. Παράλληλα, στοχεύουν στον έλεγχο των εργατικών-λαϊκών στρωμάτων, στον περιορισμό λαϊκών ελευθεριών και δικαιωμάτων μέσω της περαιτέρω στρατιωτικοποίησης και αντιδραστικοποίησης.

Το παράδειγμα της Κούβας είναι χαρακτηριστικό, όπου για πολλά χρόνια και σήμερα ο ιμπεριαλιστικός αποκλεισμός ενάντια σε αυτή την χώρα εξελίσσεται σε μια άνευ προηγουμένου γενοκτονία ενάντια στο λαό της που επιθυμεί να εργάζεται, να ζει με το κοινωνικό, πολιτικό, οικονομικό σύστημα που ο ίδιος επιλέγει. Η αλληλεγγύη μας σε αυτή την χώρα πρέπει να είναι συστατικό στοιχείο της πάλης μας.

Οι καπιταλιστές στην υπηρεσία τους έχουν τους διεθνείς μηχανισμούς του κεφαλαίου που παίζουν σημαντικό, καθοριστικό, καθοδηγητικό ρόλο στους στρατηγικούς στόχους του κεφαλαίου. Αυτό τον ρόλο παίζει το (ΔΝΤ) Διεθνές Νομισματικό Ταμείο ο (ΟΟΣΑ) Οργανισμός Οικονομικής Ανάπτυξης Συνεργασίας, η παγκόσμια τράπεζα επενδύσεων και άλλοι οργανισμοί. Τον ίδιο βοηθητικό ρόλο παίζει το Διεθνές Γραφείο Εργασίας για τον καπιταλισμό, που βοηθιέται από τον εργοδοτικό κυβερνητικό συνδικαλισμό, τα κίτρινα συνδικάτα που είναι τα μόνα που βρίσκονται στην ηγεσία του και έχουν πλουτίσει για τις υπηρεσίες που προσφέρουν στους καπιταλιστές.

Το ταξικό συνδικαλιστικό κίνημα είναι η μόνη δύναμη που οφείλει να αντιμετωπίσει αυτό το διευρυνόμενο δίκτυο μηχανισμών καταστολής και παρακολούθησης καθώς τον ρόλο και τις επιδιώξεις των διεθνώς οργανισμών του κεφαλαίου με την ενίσχυση της συντονισμένης ταξικής πάλης σε περιφερειακό και διεθνές επίπεδο.

Η δράση ενάντια στις συνέπειες της καπιταλιστικής κρίσης και στους ιμπεριαλιστικούς πολέμους είναι απαραίτητη, για να ξεριζωθούν οι αιτίες που εμποδίζουν τους λαούς να ζήσουν με αξιοπρέπεια κι ασφάλεια και να γίνουν νοικοκύρηδες στον τόπο τους και πρέπει να αποτελεί βασικό στοιχείο πάλης του συνταξιοχητικού κινήματος.

Η κατάσταση της εργατικής τάξης, χειροτερεύει από την επίθεση του κεφαλαίου στα δικαιώματα και τις κατακτήσεις της.

Τα μέτρα που οδήγησαν σε μεγάλες ανατροπές στις εργασιακές σχέσεις, στους μισθούς, στις Συλλογικές Συμβάσεις, τα ωράρια εργασίας, στις συντάξεις, τις κοινωνικές παροχές κ.ά., είχαν προσχεδιαστεί πολύ πριν από την καπιταλιστική κρίση. Στις χώρες της Ευρώπης την κατεύθυνση την έδωσε από τις αρχές του 1990 η συνθήκη του Μάαστριχτ. Αυτές οι καπιταλιστικές αναδιαρθρώσεις και οι σχετικές αντεργατικές μεταρρυθμίσεις υπηρετούσαν το στόχο της υποβοήθησης της καπιταλιστικής κερδοφορίας στο φόντο της όξυνσης του διεθνούς ανταγωνισμού. Παρ' όλα αυτά, η επιτακτικότητα τους για το καπιταλιστικό σύστημα εννοείται ότι αυξάνεται σε περιόδους κρίσεων.

Ο στρατηγικός αυτός σχεδιασμός προωθήθηκε στοχευμένα, μεθοδικά και σε βάθος χρόνου από τις αστικές κυβερνήσεις σε κάθε χώρα.

Σε αυτή την βάση προωθούνται:

Ενιαία πολιτική για δραστική μείωση των μισθών και μεροκάματων και την προώθηση μορφών εναλλακτικής και μερικής απασχόλησης.

Κατάργηση σε μεγάλο βαθμό του σταθερού ημερήσιου χρόνου εργασίας, της μονιμότητας στον κρατικό- δημόσιο τομέα και μιας σχετικά πιο σταθερής δουλειάς που υπήρχε σε

κλάδους του ιδιωτικού τομέα γενικευμένες αλλαγές στις εργασιακές σχέσεις, με ενίσχυση της ελαστικότητας - ευελιξίας.

Πρόκειται για πολιτικές που είναι ενταγμένες στη στρατηγική της απελευθέρωσης της αγοράς εργασίας σε βάθος χρόνου και στην τάση προσαρμογής των εργατικών μισθών και μεροκάματων στα πολύ χαμηλά επίπεδα που διαμορφώνονται στη διεθνή καπιταλιστική αγορά.

Ενιαία πολιτική για τη συρρίκνωση των υγειονομικών και κοινωνικών παροχών και, πριν από όλα, για τα συστήματα Κοινωνικής Ασφάλισης με την επέκταση της ιδιωτικοποίησης, την αύξηση των ορίων συνταξιοδότησης με μειωμένες αποδοχές.

Νέοι περιορισμοί στο δικαίωμα της απεργίας, της συνδικαλιστικής δράσης.

Σταθερή αύξηση της έμμεσης φορολογίας, με συνέπεια τις αυξήσεις σε εμπορεύματα λαϊκής κατανάλωσης (π.χ. ηλεκτρικό ρεύμα, τρόφιμα, συγκοινωνίες κλπ.).

Ψήφιση μια σειρά αυταρχικών νομοθετημάτων καταστολής και απαγόρευσης των συγκεντρώσεων, διαδηλώσεων.

Μια σειρά στοιχεία επιβεβαιώνουν την τάση ενίσχυσης της απόλυτης εξαθλίωσης της εργατικής τάξης. Πέρα από τις μειώσεις μισθών, αυτή η δραστική μείωση της συνολικής αμοιβής της εξαρτημένης εργασίας αντανακλά φυσικά και την εκτίναξη της ανεργίας την περίοδο της κρίσης.

Η εκδήλωση της νέας βαθιάς διεθνούς οικονομικής κρίσης και η φανερό αδυναμία των δημοσίων συστημάτων υγείας στην αντιμετώπιση της πανδημίας στα ιμπεριαλιστικά κέντρα, δείχνουν το πραγματικό χαρακτήρα και τα όρια του καπιταλιστικού συστήματος, παρά την κυριαρχία του μετά την νίκη της αντεπανάστασης του 20ου αιώνα.

Οι συνέπειες είναι πολύ μεγάλες για την εργατική τάξη, τους συνταξιούχους, τα λαϊκά στρώματα σε όλες τις πτυχές της ζωής τους και κυρίως στην προστασία της υγείας τους.

Διαψεύδονται οι αρχικές αστικές διαβεβαιώσεις και καθησυχαστικές δηλώσεις αστικών επιτελείων και των κυβερνήσεων για σύντομη και γρήγορη ανάκαμψη από την κρίση.

Ασφαλώς η πανδημία έπαιξε ρόλο στο χρόνο και στο βάθος της εκδήλωσης της κρίσης, όμως δεν είναι η αιτία της.

Οι νόμοι των τελευταίων ετών σε όλο τον καπιταλιστικό κόσμο από αστικές κυβερνήσεις συνεχίζουν να επιδεινώνουν συνεχώς τους μισθούς, τις συντάξεις και το λαϊκό εισόδημα, τη ζωή της εργατικής και λαϊκής οικογένειας.

**Το δυνάμωμα του συνταξιοχικού κινήματος,
απαιτεί καλύτερη σύνδεση με το εργατικό, λαϊκό κίνημα.**

Το βασικό καθήκον της πάλης του εργατικού λαϊκού κινήματος, αλλά και των απόμαχων της δουλειάς που έχουν μια ξεχωριστή εμπειρία, είναι μέσα από τους ταξικούς αγώνες να ανεβάσουν την συνείδηση του υποκειμενικού παράγοντα στο επίπεδο των σημερινών ανα-

γκών για την ανατροπή του σάπιου καπιταλιστικού συστήματος. Να ξεφύγουν η εργατική τάξη, τα λαϊκά στρώματα από την στήριξη εναλλακτικών μορφών διακυβέρνησης με την εναλλαγή διάφορων κομμάτων, ανεξάρτητα από το πως αυτά εκφράζονται ή αυτοπροσδιορίζονται δεξιά, σοσιαλιστικά, σοσιαλδημοκρατικά, αριστερά κ.α., που μπερδεύουν με τις όποιες διαφορές τους και τις διακηρύξεις τους, οι οποίες δεν ξεφεύγουν από την διαχείριση του καπιταλιστικού συστήματος και τους στρατηγικούς του στόχους, παγιδεύοντας τους εργαζόμενους στις δικές του ανάγκες.

Είναι καθαρό ότι τόσο η εργατική τάξη όσο και τα λαϊκά στρώματα, οι απόμαχοι της δουλειάς δεν θα έχουν αποτελεσματικότητα στην πάλη τους για την διεκδίκηση των δίκαιων αιτημάτων τους αν δεν έχουν ταξικό πλαίσιο διεκδίκησης και συμμαχιών ανάμεσά τους και επιπλέον ξεκάθαρη άποψη για το πεδίο δράσης των καπιταλιστών, την στρατηγική τους, τις δυνατότητες, τις αδυναμίες, τις αντιφάσεις τους. Με απλά λόγια ενιαίο μαζικό αγωνιστικό ταξικό μέτωπο απέναντι στον ταξικό αντίπαλο, χτυπώντας τις αδυναμίες, τις ολιγωρίες, τις αναστολές και τον συντονισμό δράσης που δυστυχώς υπάρχουν στις γραμμές μας.

Στις εργασίες του συνεδρίου μας χρειάζεται να συζητήσουμε αυτά τα σημαντικά στοιχεία, που θα καθορίζουν τις εξελίξεις στον κόσμο τα επόμενα χρόνια και φυσικά θα επηρεάζουν την δική μας δουλειά, τους στόχους που θα χαράξουμε και την ανάπτυξη της δράσης μας.

Σήμερα, αποκτά κρίσιμο χαρακτήρα η ίδια η πορεία του κινήματος, η ανάπτυξη των αγώνων, η πάλη για την ανασύνταξη του εργατικού συνδικαλιστικού κινήματος και η προώθηση της κοινωνικής συμμαχίας με τα κοινωνικά στρώματα που πλήττονται από τις πολιτικές που επιβάλλουν οι μεγάλοι επιχειρηματικοί όμιλοι.

Τα ζητήματα που έχουμε να αντιμετωπίσουμε, κυρίως μέσα στο εργατικό, συνταξιοχικό, λαϊκό κίνημα, βρίσκονται ως ένα βαθμό σε μια νέα φάση, όπως ήδη αναφέρθηκε στο κεφάλαιο με τις εγχώριες και διεθνείς πολιτικές και οικονομικές εξελίξεις. Η εικόνα της συνολικής υποχώρησης, της αναδίπλωσης, της γενικευμένης ανασφάλειας, της μοιρολατρίας, του φόβου είναι γνωστή, την συναντάμε στις επαφές μας με τις μάζες.

Παρ' όλα αυτά, υπάρχουν νέες εστίες αντίστασης, αναπτύσσονται αγώνες σε όλο τον κόσμο. Βασικό συμπέρασμα είναι ότι υπάρχουν δυνατότητες, παρότι εξακολουθούν να ισχύουν όλες οι αντικειμενικές και υποκειμενικές δυσκολίες.

Παρά το γεγονός ότι είναι αναντικατάστατη η δουλειά για ανάπτυξη αγώνων σε επιμέρους μέτωπα πάλης, η ενασχόληση με όλα τα μικρά και μεγάλα προβλήματα των συνταξιούχων, ανεξάρτητα της επαγγελματικής τους προέλευσης, είναι αναγκαία.

Τα συνδικάτα (που σε ορισμένες χώρες είναι ενώσεις συνταξιούχων με ταξικές θέσεις, είτε εξαιτίας της ίδιας τους της ιστορίας είτε εξαιτίας της νομοθεσίας που απαγορεύει τα συνδικάτα που ανήκουν στην ΤΥΙ της ΠΣΟ) έχουν το δικαίωμα, αλλά και την υποχρέωση να δράσουν ώστε όλοι οι συνταξιούχοι να συμμετέχουν στην οργανωμένη πάλη. Η διαπάλη μέσα στο συνδικαλιστικό κίνημα, των ταξικών δυνάμεων με τις δυνάμεις των κίτρινων συνδικάτων, του κυβερνητικού συνδικαλισμού σε αντικαπιταλιστική γραμμή είναι επιβεβλη-

μένη, βοηθάει και διευκολύνει την διαδικασία να κατανοείται ότι ο πραγματικός ορατός εχθρός για τα όσα κακά βιώνουν τα λαϊκά στρώματα, είναι ο καπιταλισμός. Έτσι μπορούμε να δίνουμε ολοκληρωμένη απάντηση στην προοπτική της ταξικής πάλης.

Βασικό κριτήριο της δικής μας δουλειάς πρέπει να είναι η διατήρηση αγωνιστικών δεσμών με όσους και όσες θέλουν να αντισταθούν, ανεξάρτητα από το σημερινό επίπεδο κατανόησης και αποδοχής του συνόλου των θέσεων μας. Αυτό φυσικά δεν σημαίνει υποχώρηση από το καθήκον της ανάδειξης των πραγματικών αιτιών των προβλημάτων, της τεκμηριωμένης και εξειδικευμένης ανάδειξης της κατεύθυνσης επίλυσής τους, που εκ των πραγμάτων είναι σε αντιμονοπωλιακή - αντικαπιταλιστική κατεύθυνση.

Δεν είναι τυχαίο ότι μαζί με τον οικονομικό πόλεμο για την αύξηση της εκμετάλλευσης αναπτύσσεται και δυναμώνει ταυτόχρονα και ο πολιτικός και ιδεολογικός πόλεμος για τη διάσπαση, τη χειραγώγηση, τον αποπροσανατολισμό και τον εγκλωβισμό των εργατικών και λαϊκών μαζών.

Οι δυνάμεις των κίτρινων συνδικάτων (με ισχυρή οικονομική βοήθεια και προσωπικό πλουτισμό) συμβάλουν στον εγκλωβισμό των εργατικών και λαϊκών μαζών σε βολικές για το σύστημα απόψεις, με κύριο όχημα την αντίληψη της ταξικής συνεργασίας, την άρνηση της ταξικής αλληλεγγύης και ενότητας. Θεωρίες που υποστηρίζουν ότι υπάρχει και υγιές καπιταλιστικό σύστημα κι επομένως, με ένα καλύτερο μίγμα πολιτικής, μπορεί να διορθωθούν τα πράγματα.

Έχει ιδιαίτερη σημασία σήμερα να αποκαλύπτεται ο χαρακτήρας του σύγχρονου ρεφορμισμού, βασικός φορέας του οποίου είναι οι δυνάμεις του ομορτισμού μέσα στο εργατικό συνδικαλιστικό κίνημα. Σήμερα, η ρεφορμιστική γραμμή στο συνδικαλιστικό κίνημα έχει πιο ανοιχτά το χαρακτήρα μιας πρότασης διαχείρισης του συστήματος, ενώ ενσωματώνει αιτήματα και στόχους πάλης που είναι πλήρως ενταγμένα στη στρατηγική του κεφαλαίου. Για παράδειγμα, το περιεχόμενο του συνθήματος της παραγωγικής ανασυγκρότησης, που προβάλλεται στο πλαίσιο των πολυποίκιλων μεταβατικών προγραμμάτων, ταυτίζεται στην πραγματικότητα με το στόχο της καπιταλιστικής ανάκαμψης και της αλλαγής του παραγωγικού μοντέλου, παρά το γεγονός ότι καμουφλάρεται με φαινομενικά ριζοσπαστικά συνθήματα και αιτήματα (όπως η άμεση δημοκρατία, κτλ). Πρόκειται για στόχους πάλης στο κίνημα οι οποίοι -μέσω της ένταξής τους σε διάφορα μεταβατικά προγράμματα και άλλου είδους δήθεν άμεσων πολιτικών προτάσεων- αξιοποιούνται για τον εγκλωβισμό σε διάφορες εκδοχές της αστικής πολιτικής και στη γραμμή του κυβερνητισμού.

Η αντιπαράθεση μας με αυτή την γραμμή στο κίνημα αφορά συνεπώς τη διαπάλη στα αιτήματα, τους στόχους, την ίδια την κατεύθυνση της πάλης. Η επεξεργασία κάθε φορά της γραμμής πρέπει να διαθέτει εκείνα τα στοιχεία σταθερότητας κι ευελιξίας, που διευκολύνουν τον απεγκλωβισμό ριζοσπαστικών δυνάμεων που παρασύρονται κι εγκλωβίζονται σε διάφορες διαχειριστικές προτάσεις.

Σε αυτή την ιδεολογική πολιτική μάχη πρέπει να πρωτοστατήσουν οι ταξικοί συνδικαλιστές και οι οργανώσεις, που στο κίνημα των συνταξιούχων έχουν την εμπειρία από τέτοιες καταστάσεις.

Η ανάγκη διαμόρφωσης ενιαίας αντίληψης για το περιεχόμενο της οργάνωσης του ταξικού συνταξιοχικού συνδικαλιστικού κινήματος

Χρειάζεται να εδραιωθεί η αντίληψη ότι, όπως έχουμε ήδη αναφέρει, τα προβλήματα της ζωής των συνταξιούχων σε όλο τον κόσμο όσο και αν αποτελούν τη βάση των αγώνων που πρέπει ασταμάτητα να αναπτύσσονται με την πρωτοπόρα συμβολή των ταξικών συνδικαλιστών, δεν οδηγούν από μόνα τους στην ανάπτυξη της ταξικής πολιτικής συνείδησης. Από εδώ απορρέουν και τα καθήκοντα του ιδεολογικού-πολιτικού αγώνα των ταξικών συνδικαλιστών μέσα στο κίνημα για την ενίσχυση της αντικαπιταλιστικής-αντιιμπεριαλιστικής κατεύθυνσής του. Αυτά τα καθήκοντα περιλαμβάνουν την επεξεργασία αιτημάτων πάλης και την επιλογή μορφών οργάνωσης και συμμαχίας με λαϊκές δυνάμεις πρώτα από όλα με την εργατική τάξη και προϋποθέτουν την καλή γνώση της κατάστασης των συνταξιούχων, αλλά και των νέων μηχανισμών και μεθόδων χειραγώγησης από την αστική τάξη, η οποία δεν παραιτείται από την ενσωμάτωση του εργατικού κινήματος λαϊκού κινήματος στην δική της στρατηγική επιλογή.

Απαιτείται καθημερινή τριβή κι εκπαίδευση, ανησυχία και φροντίδα από τα ηγετικά μας όργανα, ώστε να ανέβει η πρωτοβουλία, η καθημερινή δράση. Απαιτείται προσανατολισμός και δημιουργικός έλεγχος, ώστε να διαμορφώνεται σαφής γνώση των εξελίξεων. Απαιτείται καθημερινή και ακούραστη ατομική δουλειά, ώστε να διαμορφώνονται καθημερινοί δεσμοί με τα μέλη μας ακόμα και σε περιόδους που δε φαίνονται άμεσα ορατά αποτελέσματα, που θα οδηγούν υπό προϋποθέσεις σε άνοδο του κύρους και της επιρροής των ταξικών συνδικάτων μας, αλλά θα βοηθούν και στο χτίσιμο νέων συνδικάτων σε κάθε χώρα.

Χρειάζεται να αποκτήσουμε σταθερό προσανατολισμό αλλά και μεγαλύτερη ικανότητα να ενισχύεται από τα κάτω -ξεκινώντας από το ίδιο το σωματείο, τον τόπο κατοικίας των συνταξιούχων- η γραμμή πάλης που θέτει στο επίκεντρο την ανάκτηση των απωλειών, σε συνδυασμό με τις σύγχρονες ανάγκες των εργατικών - λαϊκών οικογενειών. Να αποκτήσουμε ικανότητα στην προβολή του γεγονότος ότι εμπόδιο στην κάλυψη των σύγχρονων αναγκών και των αιτημάτων που τα εκφράζουν είναι η ίδια η καπιταλιστική ιδιοκτησία και το καπιταλιστικό κέρδος. Ικανότητα να αποκαλύπτονται -μέσα από τη διαπάλη που θα αναπτύσσεται στους μικρούς και μεγαλύτερους αγώνες- πειστικά οι μηχανισμοί της εκμετάλλευσης και κυρίως οι όροι κατάργησής τους.

Ικανότητα των ταξικών συνδικαλιστών να δουλεύουν με στόχο, σχέδιο και συνέχεια, μέσα στο συνταξιοχικό κόσμο, να βοηθούν στην οργάνωση και συσπείρωση, στη διαφώτιση με στόχο τη ριζοσπαστικοποίηση της συνείδησής τους, στην άνοδο της απαιτητικότητας και της μαχητικότητας για την ικανοποίηση των σύγχρονων αναγκών τους.

Είναι αντικειμενική η τάση να αυξάνονται οι σύγχρονες ανάγκες. Αυτό οφείλεται στο σύγχρονο επίπεδο ανάπτυξης των παραγωγικών δυνάμεων, στην άνοδο της παραγωγικότητας, στα επιτεύγματα της επιστήμης και τις εφαρμογές τους σε όλους τους τομείς (υγεία, παιδεία, άτομα με ειδικές ανάγκες κλπ.). Αφορούν και παράγοντες που σχετίζονται με το βιοτικό επίπεδο, όπως η ποιότητα και η ποσότητα των διατροφικών αναγκών, οι συνθήκες κατοικίας κι εργασίας, ο ρόλος της φυσικής αγωγής και άσκησης, η υγεία με έμφαση στην

πρόληψη, η αντιμετώπιση περιβαλλοντικών προβλημάτων και επαγγελματικών ασθενειών, η αύξηση του προσδόκιμου ζωής, ο πολιτισμός κ.ά. Αφορούν και τις απαραίτητες υποδομές και μέσα για την ικανοποίησή τους.

Η διαφορά μας με τα κίτρινα συνδικάτα δε βρίσκεται μόνο στην ποσότητα και ποιότητα των παρεχόμενων δημόσιων και δωρεάν κοινωνικών υπηρεσιών, αλλά πάει βαθύτερα, αγγίζοντας την ίδια την οργάνωση και το περιεχόμενο αυτών των υπηρεσιών. Έτσι, για παράδειγμα, στην υγεία διεκδικούμε όχι μόνο καλύτερες και δωρεάν υπηρεσίες υγείας, αλλά την προτεραιότητα της πρόληψης κι έγκαιρης αποκατάστασης ή στην παιδεία όχι μόνο δημόσιο και δωρεάν βιβλίο σε όλες τις εκπαιδευτικές βαθμίδες, αλλά πρωταρχικά ριζικά διαφορετικό περιεχόμενο αυτών των βιβλίων, ριζικά διαφορετικές μεθόδους και μορφές διδασκαλίας με στόχο την ολόπλευρη διαπαιδαγώγηση των παιδιών.

Σε όλα αυτά μαζί, ενιαία, βρίσκεται και η ουσία της αντίληψής μας για τις σύγχρονες λαϊκές ανάγκες, γνωρίζοντας φυσικά ότι παρά το γεγονός ότι από σήμερα πρέπει να αποτελέσουν αντικείμενο διεκδίκησης, η πλήρης ικανοποίησή τους δε «χωράει» μέσα στο πλαίσιο του καπιταλισμού, αλλά προϋποθέτει την κοινωνικοποίηση των συγκεντρωμένων μέσων παραγωγής και την ένταξή τους στον επιστημονικό κεντρικό σχεδιασμό της παραγωγής.

Ότι σήμερα χρειάζεται πάλη, ακόμα και για το ελάχιστο, που να συνδέεται με τη συνολικότερη πάλη, την αντιπαράθεση με τη στρατηγική του κεφαλαίου.

Ισχυροποίηση της ιδεολογική μας παρέμβασης για το γυναικείο ζήτημα ως βασικό στοιχείο της συμμετοχής των γυναικών στα συνδικάτα συνταξιούχων

Αν δούμε συνολικά τα προβλήματα των γυναικών θα παρατηρήσουμε ότι τα τελευταία 25 χρόνια ολοένα κι ενισχύεται η επιδείνωση στη στήριξη της μητρότητας από το κράτος, η εντατικοποίηση της εργασίας, τα ασταθή ωράρια, η ανεργία και γενικά οι παράγοντες που χειροτερεύουν τη θέση της εργαζόμενης και της νέας γυναίκας. Ο καπιταλισμός και οι διακρατικές - ιμπεριαλιστικές ενώσεις, στο όνομα της ίσης μεταχείρισης ανδρών και γυναικών και του «συγκερασμού οικογενειακών και επαγγελματικών υποχρεώσεων», προώθησαν και συνεχίζουν να προωθούν αντιλαϊκά, αντεργατικά μέτρα με στόχο την αφαίρεση κατακτήσεων, την αύξηση του βαθμού εκμετάλλευσης και για τα δύο φύλα. Σε όλο τον καπιταλιστικό κόσμο με ευθύνη όλων των κυβερνήσεων αξιοποιήθηκε η «ισότητα» των φύλων για να καταργηθούν θετικές ρυθμίσεις υπέρ των γυναικών, π.χ. εξίσωση ορίου ηλικίας συνταξιοδότησης γυναικών - αντρών, κατάργηση της απαγόρευσης της νυχτερινής εργασίας για τις γυναίκες κ.ά. Η φυλετική διάσταση του γυναικείου ζητήματος δεν αφορά μόνο τις διακρίσεις σε βάρος των γυναικών στο πλαίσιο της εκμεταλλευτικής κοινωνίας, αλλά και τις ιδιαίτερες κοινωνικές ανάγκες της γυναίκας λόγω του αναπαραγωγικού της ρόλου.

Στον καπιταλισμό, η σχέση της γυναίκας με τη μητρότητα αξιοποιείται για την προώθηση αντιδραστικών επιδιώξεων. Για παράδειγμα, χρησιμοποιείται ως όχημα για την προσέλκυση των γυναικών σε προγράμματα ολιγόμηνης και κακοπληρωμένης εργασίας, σε μορφές εθελοντισμού που υποκαθιστούν την κρατική ευθύνη για κοινωνικές υπηρεσίες και υποδομές στήριξης της οικογένειας (ιδιαίτερα των παιδιών, των ηλικιωμένων, των ΑμΕΑ, δηλαδή

Υγείας, Πρόνοιας, Παιδείας κ.ά.). Στην ίδια κατεύθυνση, το επόμενο διάστημα θα επιχειρηθεί η ένταξη των γυναικών (άνεργων, μισοάνεργων) στον τομέα της «κοινωνικής και αλληλέγγυας οικονομίας» με όρους ένταξης του βαθμού εκμετάλλευσης και της χειραγώγησής τους.

Ταυτόχρονα, κυριαρχεί η άποψη ότι η διαπαιδαγώγηση και η ολόπλευρη ανάπτυξη του παιδιού αποτελούν ατομική υπόθεση της γυναίκας, «οικογενειακή υπόθεση». Επιδεινώνεται το πρόβλημα έλλειψης ελεύθερου χρόνου με αρνητικές συνέπειες στην ενημέρωση, στη μελέτη και στην απόφαση για ένταξη στην οργανωμένη ταξική πάλη.

Καθίσταται ακόμα πιο επιτακτική η ανάγκη εξειδικευμένης δράσης των συνδικάτων μας στις γυναίκες της εργατικής, λαϊκής ένταξης ή καταγωγής τόσο αυτοτελώς όσο και μέσα από τις γραμμές του εργατικού, λαϊκού κινήματος με στόχο την άνοδο της γυναικείας συμμετοχής. Το βασικό είναι να ενισχυθεί η γυναικεία συμμετοχή και πρωτοβουλία στο κίνημά μας.

Ταυτόχρονα, οι προσπάθειες για την άνοδο της γυναικείας συμμετοχής απαιτούν ένταση της διαπάλης με τις σύγχρονες μορφές χειραγώγησης των γυναικών μέσω των αστικών, μικροαστικών και οπορτουניστικών απόψεων για τις αιτίες της γυναικείας καταπίεσης, δηλαδή τις εκσυγχρονισμένες θεωρίες περί «πατριαρχικής κοινωνίας», περί «σύγχρονης ανδροκρατίας», αλλά και τις νέες αντιεπιστημονικές θεωρίες για το «κοινωνικό φύλο». Αυτές οι θεωρίες εκφράζονται στις εκκλήσεις της αστικής πολιτικής και των φορέων της (ακόμα και στο συνδικαλιστικό κίνημα) περί αναγκαιότητας αύξησης της γυναικείας συμμετοχής σε μια σειρά θεσμούς, χωρίς καμία αναφορά σε ταξικά χαρακτηριστικά, παρουσιάζοντας αυτή τη συμμετοχή στενά ως στοιχείο ανταγωνισμού ανάμεσα στον άντρα και τη γυναίκα. Ειδικότερα, προβάλλουν την ανάδειξη γυναικών σε διοικήσεις επιχειρήσεων, ομίλων, θεσμικών κέντρων, ως στοιχείο ισότητας των δύο φύλων. Προτείνουν ως μέτρο την ποσόστωση στη συμμετοχή των γυναικών στα «κέντρα λήψης αποφάσεων». Στην πράξη, για την πλειοψηφία των γυναικών που ανήκουν στην εργατική τάξη και τα λαϊκά στρώματα το δικαίωμα του «εκλέγειν και εκλέγεσθαι» παραμένει σε μεγάλο βαθμό τυπικό ή, καλύτερα, υπό τη χειραγώγηση της καπιταλιστικής εξουσίας. Να είναι ξεκάθαρο ότι το ταξικό συνδικαλιστικό κίνημα αγωνίζεται σταθερά να εξαλείψει τις διακρίσεις σε βάρος των γυναικών σε όλα τους τα δικαιώματα.

Αγαπητοί συνάδελφοι και συναδέλφισσες του 3^{ου} συνεδρίου μας. Αγαπητοί προσκεκλημένοι.

Όλα αυτά τα χρόνια οι προσπάθειες και η δράση που αναπτύξαμε στις χώρες μας, ως συνδικαλιστικά στελέχη του εργατικού κινήματος και μέλη της ΠΣΟ, στην συνέχεια ως στελέχη του συνταξιοϋχικού κινήματος σε εθνικό επίπεδο πριν την δημιουργία της ΠΣΟ των συνταξιούχων και τώρα έχοντας την πείρα και την δράση του παγκόσμιου κινήματος των συνταξιούχων μας δίνουν την δυνατότητα τα βήματα που έχουμε πραγματοποιήσει να τα πολλαπλασιάσουμε, όπως εξάλλου απαιτούν οι δύσκολοι καιροί που ζούμε. Το εκμεταλλευ-

τικό σύστημα που ζούμε και αναπτύσσουμε την πάλη μας δεν είναι αιώνιο και ανίκητο. Η ίδια του η ανάπτυξη με όχημα τα κέρδη των επιχειρηματικών ομίλων δεν είναι το πλεονέκτημά του, όπως οι πολιτικοί του διαχειριστές και οι καπιταλιστές διακηρύσσουν, αλλά η βασική αδυναμία, τα αδιέξοδά του, η καταστροφή του. Αυτό όμως δεν μπορεί να γίνει μόνο από τις αντικειμενικές δυσκολίες και τις αντιθέσεις του, εάν δεν ξεσηκωθούν εκείνοι που υφίστανται τις καταστρεπτικές του συνέπειες και αυτοί δεν είναι και δεν μπορεί να είναι παρά οι πραγματικοί παραγωγοί του πλούτου, η εργατική τάξη, οι εργαζόμενοι, τα λαϊκά στρώματα της κοινωνίας, όλοι εκείνοι που έχουν συμφέρον να αλλάξουν το μέλλον της κοινωνίας και να ζήσουν σε ένα κοινωνικό σύστημα δίχως την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, με κοινωνικοποιημένα τα μέσα παραγωγής χωρίς τις παραγωγικές, εθνικές φυλετικές, άλλες αντιθέσεις, συγκρούσεις πολέμους που γεννάει το εκμεταλλευτικό σύστημα.

Από την μεριά μας, έχοντας όλη αυτή την πείρα τώρα ως απόμαχοι της δουλειάς αλλά όχι του αγώνα και της ζωής, οφείλουμε να βάλουμε το δικό μας πετραδάκι σε αυτό των αγώνα με όλες μας τις δυνάμεις, ξεπερνώντας τις όποιες δυσκολίες και τα προβλήματα που συναντάμε στην οργάνωση της πάλη μας. Μέσα από την διαδικασία του συνεδρίου μας διεξοδικά να συζητήσουμε το περιεχόμενο την κατεύθυνση της δράση μας, πως θα δημιουργήσουμε τις προϋποθέσεις για την μαζική συμμετοχή των συνταξιούχων σε κάθε χώρας στις γραμμές του και πως θα συμβάλουμε στην πιο σταθερή συνεργασία με το εργατικό και λαϊκό κίνημα.

Από το 3ο συνέδριό μας στέλνουμε τους αγωνιστικούς συντροφικούς χαιρετισμούς και μήνυμα αισιοδοξίας στην παγκόσμια εργατική τάξη. Στους συναδέλφους και τις συναδέλφισες του παγκόσμιου ταξικού κινήματος. Στους συναδέλφους στελέχη της παγκόσμιας συνδικαλιστικής μας ομοσπονδίας της ΠΣΟ. Στους συναδέλφους και τις συναδέλφισες συνταξιούχους και τους συνδικαλιστές σε κάθε χώρα που αγωνίζονται και σε όσους αγωνίζονται για μια κοινωνία, που στην σημαία της θα γράψει την κατάργηση της εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο.

Αθήνα 5/11/23

Δήμος Κουμπούρης

